ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . . ΔΡ. 72.000
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . . » 36.000
ΤΡΙΜΗΝΟΣ . . . . . » 18.000

ΠΑΝΤΟΙΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΔΙ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . . Στερλίναι 10
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . . »
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ . . . . . Δολλάρια 200

ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΟΣ ΝΒ — Ἀριθμὸς φύλλου 577 | ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΑΚΑΡΗ 193 — ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25—93 | ΠΑΤΡΑΙ Πέμπτη 13 Ἰουνίου 1946

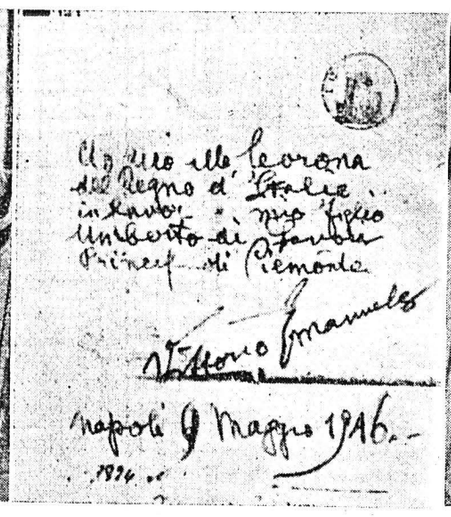

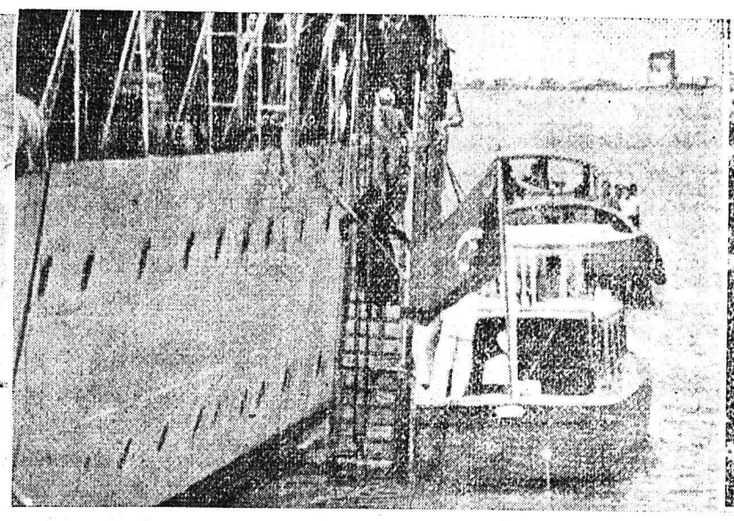

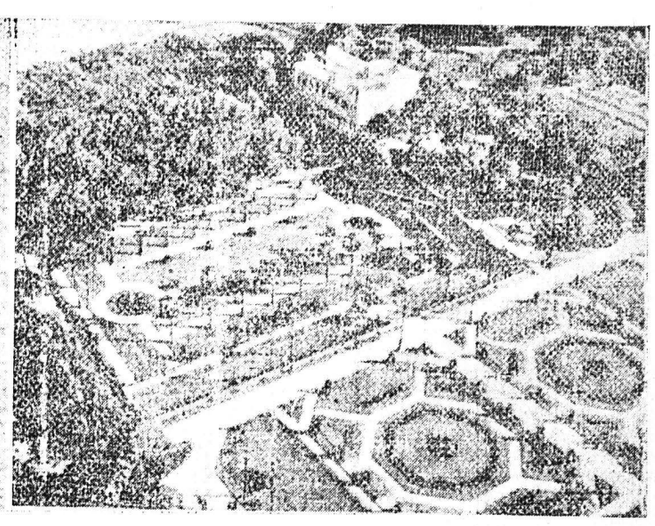

ΕΝΑ ΠΛΗΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ. ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ: 1) ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΤΟΥ κ. ΝΤΕ ΓΚΑΣΠΕΡΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. 2) ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. 3) ΚΑΘ' ΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ Ο ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΡΟΜΙΚΟΥ "ΔΟΥΞ ΤΩΝ ΑΒΡΟΥΖΙΩΝ,, ΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΦΑΡΟΥΚ. 4) ΤΟ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΟΜΟΓΕΝΟΥΣ κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕΝ ΩΣ ΚΑΤΑΛΥΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΚΠΤΩΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Ο ΟΥΜΒΕΡΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΕΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΚΟΥΣΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ ΑΥΤΩ ΥΠΟΔΕΙΞΙΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Κατὰ πληροφορίας ἐκ **Ρώμης**, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς **Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως** εἰς διάγγελμά του τονίζει: «**Ὁ Βασιλεὺς Ὀμβέρτος** θὰ ἐτίθετο ἐκτὸς νόμου, ἂν δὲν συνεμορφοῦτο πρὸς τὰς συνεπείας τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ὑπέγραψεν».

Ὁ κ. Νένι ἐπεβεβαίωσεν, ὅτι ἡ **Κυβέρνησις** ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν ἀπόφασιν, καθ' ἣν ἡ ἐξουσία περιήλθεν ἤδη εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ προσέθεσεν:

«Ἑπομένως ὅλα εἶναι σαφῆ. **Ἂν ὁ Βασιλεὺς** δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὴν νεοφανεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὑπόδειξιν, θὰ τεθῇ ἐκτὸς νόμου».

Τὸ νυκτερινὸν Ἰταλικὸν ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἔληξε περὶ ὥραν 2αν πρωινήν. **Ὁ κ. Νένι** ἐδήλωσεν, ὅτι, ἂν δὲν ἐξευρεθῇ ταχέως τρόπος διευθετήσεως τῆς διαφορᾶς μεταξὺ **Κυβερνήσεως** καὶ **Στέμματος**, προτίθεται νὰ ζητήσῃ τὴν σύγκλησιν τῆς **Συντακτικῆς Συνελεύσεως** διὰ τὸ **Σάββατον**.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πολιτειακὸν ζήτημα παραμένει πάντοτε ἐκκρεμές. **Ὁ κ. Ντὲ Γκάσπερι** ἐπτάκις συνηντήθη μὲ τὸν **Βασιλέα** ἢ πρὸὴν **Βασιλέα Ὀμβέρτον**, ἐντὸς **30** ὡρῶν, ὅπως τὸν πείσῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐξουσίας, μετὰ τὴν λαϊκὴν ἐτυμηγορίαν ἐναντίον τῆς **Μοναρχίας**. **Ὁ Ὀμβέρτος** ἐπιμένει, ὅπως ἐφαρμοσθοῦν πλήρως αἱ διατάξεις τοῦ νόμου, πρὸ τοῦ δεχθῇ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἐξουσίαν.

Ἀγγέλλεται ἐκ Ρώμης ὅτι νέα «πορεία πρὸς τὴν **Ρώμην**» δὲν θὰ εἶνε δυνατή. **Αὐστηρὰ** μέτρα ἐλήφθησαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν εἰς τὰς ὁδούς, αἱ ὁποῖαι ἄγουν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν **Ἀππίαν** ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ὁδὸν **Καστελίνα**, διὰ τὴν παρεμπόδισιν ἀφίξεως διαδηλωτῶν ἐκ **Νεαπόλεως**.

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ

ΕΚΛΟΓΑΙ - ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΙΜΩΡΕΙ ΤΟΝ ΟΥΜΒΕΡΤΟΝ

"ΤΟ ΑΝΤΙΜΟΝΑΡΧΙΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑ ΔΕΝ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ - ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία). Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ τὴν ἀλματώδη στροφὴν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὴν νίκην τῶν Χριστιανῶν Δημοκρατικῶν δὲν προκαλοῦν καμμίαν ἔκπληξιν εἰς ἐκεῖνον ποὺ γνωρίζει κατὰ βάθος τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸν λαόν της.

Ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1933 ὑπῆρχον σαφεῖς ἐνδείξεις ὅτι ἕνα νέον μέγα Κόμμα εὐρίσκετο ἐν σχηματισμῷ. Κόμμα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία θὰ διεδραμάτιζε κυριαρχοῦντα ρόλον. Διότι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ Ἐκκλησία ἔσχε πάντοτε βαθεῖαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας.

Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, τὸ «Παρτίτο Πόπουλάρε» (Λαϊκὸν Κόμμα) ὅπως ἀπεκλήθη τὸ 1919, ἔδωσε συγκεκριμένην μορφὴν εἰς τὰς ἐλπίδας τῶν Ἰταλῶν ἐθνικῶν Καθολικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετωπίζοντες τὰς συνεχεῖς πολιτικὰς ἀναστατώσεις, ἐπιθύμουν ν' ἀνασυγκροτήσουν τὴν Ἰταλίαν εἰς τὰς γραμμὰς μιᾶς Χριστιανικῆς Δημοκρατίας. Τὸ Λαϊκὸν κόμμα συνεχωνεύθη εἰς Κόμμα τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων τῶν Καθολικῶν ἐργατῶν, ποὺ ἦσαν συνησπισμένοι εἰς τὰ Λευκὰ συνδικᾶτα ἢ Ἑνώσεις εἰς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτοτε ἐντατικῶς δρώντων Ἐρυθρῶν συνδικάτων.

Ἡ ἐπιτυχία του ὑπῆρξε κολοσσιαία. Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ Νοεμβρίου 1919 ἐκέρδιζεν 99 ἕδρας καὶ τὸ 1921 ἐκέρδιζεν 107. Καὶ, ἀκόμη σπουδαιότερο., τὸ 1919 συνεκέντρωσεν 1.200.000 ψήφους, ἐναντι τοῦ 1.500.000 ποὺ ἐρρίφησαν διὰ τοὺς σοσιαλιστάς, οἱ ὁποῖοι ὠργανοῦντο πρὸς τοῦτο ἐπὶ μιαν συνεχῆ πρακονταετίαν.

Καίτοι, ὅλως ὅλα τὰ κόμματα, τὸ Λαϊκὸν κόμμα ἔκαμνε νὰ ὑφίσταται τὸν Νοέμβριον 1926, δὲν ἐξηφανίσθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φασιστικοῦ καθεστῶτος. Ἀπλῶς ἐλάθευδε. Καὶ ἤδη ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἐπανεφέρθη εἰς τὴν ζωὴν ὑπὸ νέαν μορφὴν μὲ καλλίτερον πρόγραμμα κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ ἀμέσως μὲ τὸ μέρος του 8.000.000 περίπου ψηφοφόρων. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶνε σχεδὸν ἰσοδύναμος μὲ τὰς συνολικὰς ψήφους, ποὺ ἔπετυχαν τὰ μαζικὰ κόμματα, δηλ. οἱ Σοσιαλισταὶ καὶ οἱ Κομμουνισταί.

Τὰ σφάλματα, ποὺ διέπραξαν τὰ ἄλλα Κόμματα, συνέβαλον εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος. Καὶ ἡ ἐπιτυχία τῶν Χριστιανῶν Δημοκρατικῶν πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μία σαφὴς ἔνδειξις ὅτι σήμερον ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἐπροσκυνεῖται εἰς ψυχοσύνθεσιν ὄχι διάφορον ἐκείνης τοῦ 1921: Ζητεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀτραπὸν τῶν παρακινδυνευμένων μεταβολῶν καὶ τῶν ἀψυχολογήτων πειραματισμῶν καὶ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ζωήν του μὲ τάξιν καὶ εἰρήνην.

Εἰς τὸν ἀγῶνα μεταξὺ Μοναρχίας καὶ Δημοκρατίας τὸ Κόμμα ἐδίχασθη. Μία ἀνάλυσις τῶν ψήφων τοῦ δημοψηφίσματος δεικνύει καθαρὰ πῶς ἐπετεύχθη ἡ πλειοψηφία ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας.

Ἐναντίον τῆς Μοναρχίας ἐστράφησαν αἱ συνησπισμέναι ψῆφοι τῶν Σοσιαλιστῶν καὶ τῶν Κομμουνιστῶν καὶ ἕνα μικρὸν ποσοστὸν τῶν ψήφων τῶν Χριστιανῶν Δημοκρατικῶν. Ὑπὲρ τῆς Μοναρχίας ἐψήφισαν οἱ ὑπόλοιποι Χριστιανοδημοκρατικοί, καὶ τὰ ἀγροτικὰ στοιχεῖα, καθὼς καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ μικρότερα Κόμματα, ποὺ ἀντεπροσώπευον, οὔτως εἰπεῖν, τὰς ἀμόρφους μεσαίας τάξεις, αἱ ὁποῖαι πάντοτε ἐκυμαίνοντο, πάντοτε ὑπῆρξαν ἀπαθεῖς καὶ ἠκούοντο εἰς ὅλας τὰς ἀναριθμήτους ταλαντεύσεις τῆς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν.

Ἀποτελεῖ κάποιαν ἀνωμαλίαν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μεγαλυτέρα ὑποστήριξις τοῦ βασιλευομένου καθεστῶτος προῆλθεν ἀπὸ τὴν Νότιον Ἰταλίαν. Τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Νότιος Ἰταλία ἀποτελεῖ τελείως ἀγροτικὴν περιοχήν, ἐνῷ ἡ Βόρειος συγκεντρώνει τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν ἐργατῶν τῆς βιομηχανίας (σχεδὸν τὰ 70 ο/ο) τοῦ συνολικοῦ βιομηχανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἰταλίας) Ἡ Νότιος Ἰταλία οὐδέποτε ἠθάνθη ἰδιαιτέραν τινὰ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Οἶκον τῆς Σαβοΐας διὰ τὸν ἁπλοῦν λόγον ὅτι προήρχετο οὗτος ἐκ Πεδεμοντίου, δηλαδὴ ἦτο «ξένος» πρὸς αὐτήν.

Διότι ἡ Μοναρχία τῆς νεωτέρας Ἰταλίας ὑπῆρξε, διὰ τὸν πληθυσμὸν τοῦ Νότου, Μοναρχία «ξένων», ὁ μέχρι τοῦδε βασιλεύων Οἶκος ἐφρόντισεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅπως ὁ πρῶτος Διάδοχος μιᾶς ἡνωμένης Ἰταλίας (ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ Γ') γεννηθῇ εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπως εἰς τὴν Νεάπολιν ἐγεννήθη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ὀυμβέρτου διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν νοτίων Ἰταλῶν. Εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς Μοναρχίας ὀφείλει τὴν Νοτίου Ἰταλίας πρέπει, νὰ διαβλέψωμεν ἁπλῶς, ἢ κυρίως, τὴν ἔνστικτον ἀντιπαθείαν τῶν ἀγροτῶν πρὸς τὴν ἰδέαν μιᾶς Δημοκρατίας, ἡ ὁποία μὲ τὰ σήμερον σημειούμενα ρεύματα θὰ ἐσήμαινε Κομμουνισμόν.

Ἡ σημαντικὴ ἀπέχθεια τῆς Βορείου Ἰταλίας πρὸς τὴν Μοναρχίαν, ἐκτὸς τῶν εὐκόλως κατανοουμένων δημοκρατικῶν τάσεων τῶν βιομηχανικῶν μαζῶν, δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἀπὸ ἄλλης πλευρᾶς. Ὁ Ὀυμβέρτος ἐτιμωρήθη διὰ τὴν μὴ δημοφιλίαν τοῦ πατρός του. Ἔτι πλέον, ἐπλήρωσε τὰ σφάλματα τοῦ πατρός του. Τὸ ἀντιμοναρχικὸν αἴσθημα εἰς τὴν Ἰταλίαν δὲν ἀνευρίσκεται κατὰ βάθος εἰς τὰς συναλλαγὰς τῆς Μοναρχίας μὲ τὸν Φασισμόν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ἧττα καὶ τὴν καταστροφὴν ποὺ ἔπληξε τὴν Ἰταλίαν συνεπείᾳ τοῦ πολέμου ποὺ ἐκήρυξεν ὁ Μουσολίνι ἐναντίον τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐὰν ὁ Μουσολίνι, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἰς τὰ ὅματα τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ ἀπετέλει τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ φασισμοῦ, ἐξηφανίζετο ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ φασιστικοῦ καθεστῶτος, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ θὰ διεσώζε τὸν θρόνον τοὐλάχιστον διὰ τὸν υἱόν του, ἰδίᾳ δὲ ἐὰν τὴν πτῶσιν τοῦ Μουσολίνι ἠκολούθει καὶ ἡ ἄμεσος παραιτησίς του.

Ἀντὶ τούτου, μέσα εἰς τὴν σύγχισιν τῆς συνθηκολογήσεως ἐπετράπη νὰ διασωθῇ ὁ Μουσσολίνι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ νὰ ἐπαναφερθῇ καὶ πάλιν ἐπὶ σκηνῆς διὰ νὰ προκαλέσῃ οὕτω τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Εἰς τὴν τρομοκρατίαν καὶ τὸ μῖσος τοῦ ἀδελφοκτόνου ἐκείνου πολέμου, ποὺ προεκάλεσεν ὁ Μουσσολίνι μετὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1943, ἔγκειται ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀντιμοναρχικοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ.

Εἰς τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν ἡ Μοναρχία ὑπῆρξεν ὡσαύτως ὑπεύθυνος διὰ τοὺς ἐπαχθεῖς ὅρους τῆς ἀνακωχῆς καὶ τὸ οἰκονομικὸν χάος ποὺ ἐπηκολούθησε, καίτοι καμμία ἄλλη Κυβερνησις δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην μιᾶς συνθηκολογήσεως.

Καθιστῶσα τὸν Οὐμβέρτον ἀποδιοπομπαῖον τράγον διὰ τὰ σφάλματα τοῦ πατρός του, μία μικρὰ πλειοψηφία τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν ἑνὸς Βασιλικοῦ Οἴκου, ὁ ὁποῖος ἐκυβέρνησε τὴν Χώραν ἀδιαλείπτως εἰς διάστημα ὑπερβαῖνον τοὺς ἐννέα ὁλοκλήρους αἰῶνας. Πράγματι, καὶ πολλοὶ νηφάλιοι ἀκόμη Ἰταλοὶ παραδέχονται σήμερον τιμίως ὅτι «ἡ Μοναρχία εἶχε παύσει ἀπὸ πολλοῦ νὰ ἐκπληροῖ διὰ τὴν Χώραν ἕνα χρήσιμον σκοπόν».

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅπως ἀπέδειξε τὸ δημοψήφισμα, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἰδίαν εἰλικρίνειαν ἐπιμένουν ἀκόμη εἰς τὸ νὰ νομίζουν ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς Ἰταλίας θὰ ἐξυπηρετοῦντο καλλίτερον μὲ τὴν σταθερὰν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἡ Μοναρχία, ἰσταμένη ὑπεράνω ἀπὸ τοὺς κομματικοὺς ἀνταγωνισμούς. **Πόσον παράδοξος εἶνε ἡ σημερινὴ κατάστασις εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ**

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΜΑΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΠΑΡΟΧΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ 1.000.000 ΛΙΡΩΝ ΛΙΑΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΗ Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΑΘΗΝΑΙ (Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία). Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀριστερὰ μηχανεύεται τὸ πᾶν, διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἀτμόσφαιραν δῆθεν ἐπικειμένης οἰκονομικῆς διαταραχῆς, λίαν προσφόρου, ὡς εἶναι εὐνόητον, διὰ τὰς ὀπισθοβούλους της σκέψεις, ὑπάρχουν πληροφορίαι ἐγκυροτάτων πηγῶν, αἱ ὁποῖαι δικαιολογοῦν κάθε αἰσιοδοξίαν διὰ τὸ σύντομον μέλλον. Βάσει αὐτῶν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύῃ σοβαρῶς τονουμένην τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας καί, κατὰ κύριον λόγον, παγιουμένην τὴν σταθερότητα τοῦ νομίσματος. Ἰδιαιτέρως ἐνθαρρυντικὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεώς μας δὲν στηρίζεται εἰς στοιχεῖα παρεχόμενα ἐκ μιᾶς μόνον κατευθύνσεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ πολλῶν δεδομένων.

Καὶ ἐν πρώτοις ὑπάρχουν βασιμώτατα πληροφορίαι, κατὰ τὰς ὁποίας διεξάγονται ἤδη, μὲ ἱκανοποιητικὴν πρόοδον, ἑλληνοαμερικανικαὶ διαπραγματεύσεις, διὰ τὴν παροχὴν ἐκ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Θησαυροφυλακίου εἰς τὴν χώραν μας ἑνὸς ἑκατομμυρίου χρυσῶν λιρῶν. Ὁ καθορισμὸς τῆς τιμῆς, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ δοθοῦν αὗται, ὑπολογίζεται, ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀναλογίαν μιᾶς χρυσῆς πρὸς δύο χαρτίνας. Λαμβανομένων δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἑκάστη χαρτίνη τιμᾶται πρὸς 20.000 δραχμὰς ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ὁρίων, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ κράτος ἠμπορεῖ νὰ πωλήσῃ τὴν χρυσὴν λίραν καθίσταται φανερὰ ἡ ὠφέλεια, ἡ ὁποία προκύπτει ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἕτερος παράγων αἰσιοδοξίας εἶναι ἡ εὐρεῖα προοπτικὴ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐφετεινῆς παραγωγῆς. Κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε προβλέψεις τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε, ὅτι μέχρι τῆς συγκομιδῆς δὲν ἤθελον σημειωθῇ δυσμενεῖς καιρικαὶ ἐπιδράσεις, ὑπολογίζεται ὅτι ἡ παραγωγὴ εἰς δημητριακὰ θὰ φθάσῃ, κατὰ περιφερείας, εἰς τὸν μέσον ὅρον τῶν προπολεμικῶν ἐπιπέδων. Ἰδιαιτέρως εὐχαρίστοι εἶναι αἱ ἐνδείξεις διὰ τὴν ἐλαιοπαραγωγήν. Πιστεύεται ὅτι ἡ ἀπόδοσίς της θὰ εἶναι τόση, ὥστε νὰ μὴ ἀποκλείεται καὶ ἡ δυνατότης ἐξαγωγῆς ἐλαίου. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ αὐξάνει ὁσημέραι ἡ ζήτησις ὑπὸ τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς καπνῶν καὶ σταφίδος. Ἡ περίττωσις τῆς Σουηδίας, ἡ ὁποία ἐκῷ ἄλλοτε δὲν ἠγόραζε περισσοτέρους τῶν 50 χιλιάδων τόννων σταφίδος, ἤδη ἀπερρόφησεν ἄνω τῶν 400 χιλ τόννων, τείνει νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς ἄλλα κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Γαλλία κάμνει ἀπὸ τινος ἀξιολόγους προτάσεις. Σημειωτέον ὅτι ἡ ζήτησις καθίσταται ζωηροτέρα ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἀμερικὴ μὲ 300 χιλ. τόννους περίπου ἐτησίαν παραγωγήν, ἐφέτος δὲν προτίθεται, λόγῳ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἰδικῆς της καταναλώσεως, νὰ ἐξαγάγῃ οὔτε ἕνα.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς ζώνης τῆς Γερμανίας γίνονται βολιδοσκοπήσεις ἐνδιαφερουσαι ἰδίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς βιομηχανικῆς μας ἀνασυγκροτήσεως. Συγκεκριμένως, ὑπάρχουν πληροφορίαι, καθ' ἃς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἁρμοδίους διεβιβάσθη, μέσῳ τῆς Ἀμερικανικῆς διοικήσεως Γερμανικὴ ἐπιθυμία, ὅπως γίνῃ ἐξ Ἑλλάδος ἀγορὰ καπνοῦ καὶ σταφίδος, λάβῃ δὲ αὕτη μηχανήματα πάσης φύσεως καὶ χημικὰ προϊόντα, ἡ τιμὴ τῶν ὁποίων θὰ ὑπολογισθῇ μὲ βάσιν τὸ δολλάριον, ἐφ' ὅσον ἀκόμη δὲν ἔχει καθορισθῇ τιμὴ μάρκου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν προϋπολογισμόν, κρίνεται ὅτι, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν σύνθεσιν τῶν δύο σκελῶν του, τὸ ἔλλειμμα αὐτοῦ δὲν εἶναι μεγάλο, ἐφ' ὅσον δέ δὲν θὰ προκύψουν νέαι δαπάναι ἢ ἄλλη; φύσεως δυσκολίαι δὲν εἶναι ἀδύνατος ἡ μεταφορά του εἰς νέαν χρῆσιν. Παρομοία περίπτωσις εἶχε σημειωθῇ κατ' ἐπανάληψιν καὶ εἰς παλαιότερα ἔτη, ὅτε ἦσαν καλαὶ αἱ κρατοῦσαι οἰκονομικαὶ συνθῆκαι Ἐπίσης ἡ μεταφορὰ τοῦ ἐλλείμματος θὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς ποσότητος τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῆς Οὔνρα εἰδῶν. Τέλος προστίθεται ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ εὐοίωνος, διὰ τὴν οἰκονομίαν μας, προοπτικὴ βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀπόψεως, ὅτι ἡ ὑπάρχουσα ἀσήμερον διεθνὴς περιπλοκὴ θὰ χαλαρωθῇ καὶ θὰ λυθῇ δι' εἰρηνικῶν μέσων, ἔκβασις πρὸς τὴν ὁποίαν κατευθύνεται ἡ συνιστομένη τῶν εὐχῶν ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Ἀθηναϊκὰ εἰκοσιτετράωρα

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΛΙΡΑΣ

Ποῦ πᾶμε μ' αὐτὴ τὴν καθημερινὴ αὔξησι ποὺ παρατηρεῖται στὴ ζήτησι τῆς λίρας; Ποῦ πᾶμε, ὅταν ἔχει φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖον, ὥστε νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ διαλύουν τὶς οὐρὲς οἱ ἀντλίες τοῦ πυροσβεστικοῦ λόχου; Σᾶς ἔγραψα καὶ σ' ἄλλο εἰκοσιτετράωρο, ἔχω κάποιο φίλο, ποὺ καταλαβαίνει ἁπλὰ καὶ σωστὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα, γιατὶ εἶναι εἰδικὸς στὰ οἰκονομικὰ κι' ἀναγνωρισμένος, μάλιστα, ἐπίσημα. Ζήτησα γραπτὴ τὴ γνώμη του καὶ νὰ τὸ σημείωμα, ποὺ μοῦστειλε:

«Κάθε ἔμπορος, βιομήχανος, ἀγρότης, ἅμα πουλοῦν προϊόντα, ποὺ δὲ μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν, μετατρέπουν σχεδὸν πάντα τὶς εἰσπράξεις σὲ χρυσὲς λίρες. Ὅσοι ἐπίσης κερδίζουν ἀπὸ τὶς ἐργασίες τους τρέχουν κι' αὐτοὶ νὰ κάμουν τὰ κέρδη τους λίρες. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἡ ζήτησις τῶν λιρῶν ξεπέρασε σήμερα κάθε δυνατὴ πρόβλεψι καὶ τὸ κράτος, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν τιμὴ τοῦ νομίσματος εἶναι ἀναγκασμένο νὰ πουλάει μεγάλα ποσὰ λίρες. Ἂν ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἕνα-δυὸ μῆνες ἀκόμα θὰ δημιουργηθῇ ἀσφαλῶς πληθωρισμὸς χρυσοῦ καὶ ὁ ἀντίκτυπος στὴν ὅλη οἰκονομία θὰ εἶναι πολὺ δυνατός.

»Ἐὰν σήμερα μ' ὅλη τὴν αὔξησι τῆς παραγωγῆς καὶ μ' ὅλες τὶς εἰσαγωγὲς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ οἱ τιμὲς τῶν διαφόρων εἰδῶν ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν στὰ ἐπίπεδα τοῦ Φεβρουαρίου, ἂν μὴ καὶ ἀνώτερα—αὐτὸ γίνεται γιατὶ τὰ 412 δισεκατομμύρια ποὺ κυκλοφοροῦν σήμερα καὶ τὸ ἕνα ἕως δύο ἑκατομμύρια λίρες ποὺ κυκλοφοροῦν—σὰν νόμισμα ἐπίσης—ἀποτελοῦν ποσὰ νομίσματος πολὺ μεγαλείτερα τῶν ὅσων ἔχει ἀνάγκην ἡ οἰκονομία.

«Αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ ἀπροθυμία ἐκείνων ποὺ ἔχουν δραχμὲς νὰ τὶς ἐπενδύσουν σ' ὁτιδήποτε ἄλλο, ἐπειδὴ λείπει κάθε ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν παρουσιάζεται μονάχα στὴν Ἑλλάδα. Σ' ὅλα τὰ κράτη, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ μεγάλα ἔξοδα ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἀνασυγκρότησι βγάζουν χαρτονόμισμα, μὲ τὴν διαφορά, ὅτι παίρνουν μέτρα, ὥστε αὐτὸ τὸ χαρτονόμισμα νὰ ξαναγυρίζῃ στὰ ταμεῖα τοῦ Δημοσίου. Αὐτὰ τὰ μέτρα δὲν εἶναι ὁμοιόμορφα σ' ὅλες τὶς χῶρες, ὥστε νὰ πιάσουμε νὰ τ' ἀντιγράψουμε. Εἶναι διαφορετικὰ σὲ κάθε τόπο, ἀνάλογα μὲ τὴν